

УДК 371.134:63(4)

Заскалєта С.Г., Миколаївський державний аграрний університет

Заскалєта Світлана Григорівна – кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри іноземних мов МДАУ. Коло наукових інтересів – професійна підготовка фахівців аграрної галузі в країнах Європейського Союзу.

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ СИСТЕМИ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ ФАХІВЦІВ ДЛЯ АГРАРНОЇ ГАЛУЗІ В КРАЇНАХ ЗАХІДНОЇ ЄВРОПИ

У статті розглядається досвід країн Західної Європи як членів Європейського освітнього простору щодо розвитку системи професійної підготовки фахівців для аграрної галузі. Автор аналізує складові аграрної освітньої системи Німеччини та Франції.

The article deals with the experience of the countries of Western Europe as member of European educational area in the sphere of professional training for agrarian branch of economics. The author analyzes the structure of agrarian educational system of Germany and France.

Упродовж ХХ століття поступово зросли вимоги ринку праці до рівня підготовки професійно кваліфікованих кадрів. Постійне скорочення ринку малокваліфікованої робочої сили, поява на виробництві комп'ютерів, сучасних знарядь праці, модернізація виробництва зумовили зростання вимог до професійної освіти і науково-технологічної компетентності та до тих, хто знаходить своє робоче місце в аграрній галузі.

Розвиток системи професійної підготовки фахівців у країнах Західної Європи в другій половині ХХ століття характеризується реформуванням системи професійної підготовки фахівців, зокрема аграрної галузі. Для кардинального оновлення системи професійної підготовки, перетворення її на найдоступніший шлях отримання професії необхідно було переглянути філософсько-ціннісні джерела освіти і визначити пріоритетні напрями реформування та розвитку системи професійної підготовки фахівців. За основу її було взято фундаментальність, гуманізацію, системність і дієвість виховного процесу, а також

гуманітаризацію, індивідуалізацію, інноваційний характер освіти, міжнародну інтеграцію у сфері життя [8]. Правове регулювання освітнього простору країн Західної Європи має свою історію.

З метою захисту прав людини, в тому числі на освіту, була прийнята Конвенція про захист прав людини та основних свобод (Рим, 4 листопада 1950 р.). В цьому документі констатується обов'язок держави забезпечувати права батьків на навчання дітей відповідно до власних релігійних і філософських переконань.

Міжнародні стандарти правового регулювання технічної та професійної освіти встановлено ЮНЕСКО в Конвенції про технічну та професійну освіту (Париж, 10 листопада 1989 р.). Конвенція стосується усіх форм і рівнів технічної та професійної освіти, яка здійснюється у навчальних закладах, в рамках навчальних програм. 21 грудня 1979 р. була прийнята Конвенція про визнання навчальних курсів, дипломів про вищу освіту та наукових ступенів у державах регіону Європи [15].

Науковці країн Західної Європи давно і активно займаються вивченням проблеми професійної підготовки фахівців, про що свідчить велика кількість видань. Це, передусім, видання довідково-енциклопедичного характеру, а саме: "Міжнародний довідник освітніх систем" (Holmes B.(ed.), *International Handbook of Educational Systems*. – Wiley, 1983), Міжнародна енциклопедія освіти (Husen T. and Postlethwaite T. (eds.). *The International Encyclopedia of Education*. – N.Y., 1985), Світова освітня енциклопедія (Kurian G. (ed.). *World Educational Encyclopedia*. – N.Y., 1988; – Vols. 1-3).

Питанням професійної підготовки фахівців у країнах Західної Європи приділяли увагу також вітчизняні автори. В 70-ті роки ХХ століття видані монографії З.А. Малькової, Б.В. Вульфсона. Дослідники в своїх роботах розглядають системи вищої школи США, Великобританії, ФРН, Франції, програми спеціалістів у вузах, надаються дані про організацію навчального процесу.

У 80-ті роки опубліковані праці С.А. Головки, І.Б. Марцинковського, присвячені системному аналізу університетської освіти Великої Британії, Франції, ФРН.

У 90-ті роки вивчаються проблеми вищої педагогічної освіти за рубежом (Л.П. Пуховська), підготовка фахівців для педагогічної роботи в Англії (А.В. Парінов, О.Ю. Леонтьєва), Німеччині (Т.І. Вакулєнко), Фінляндії (Г.А. Ніколаєва), розвиток системи університетської педагогічної освіти та її тенденції за рубежом у 70-90-ті рр. ХХ століття аналізує О.В. Глузман [2].

Проблемі компетентності фахівця присвятили свої дослідження європейські, російські та вітчизняні дослідники: Н.В. Баловсяк, І.О. Зимня, І.А. Зязюн, О. Овчарук, Дж. Равен, В.А. Семиченко, С.О. Сисоєва, А.В. Хуторський, І.Є. Єрмаков, І.П. Ящук та інші.

Найбільш детальний порівняльний аналіз професійної підготовки фахівців у країнах Західної Європи було здійснено рядом науковців, а саме: Н.В. Абашкіною, А.Й. Капською, Н.Г. Ничкало, О.П. Пічкарь.

Ничкало Н.Г. розглядає світові тенденції розвитку неперервної професійної освіти як педагогічної категорії [9]. Проблему професійного навчання вчений розглядає з позиції "розвитку якості робочої сили як ключового чинника розвитку людських ресурсів ... Динаміка змін на ринку праці впливає на розвиток системи професійної освіти, на її модернізацію і, відповідно, на якість підготовки виробничого персоналу" [9, с. 25]. Проблемі розвитку неперервної професійної освіти присвячена робота Солдатенка М.М. [11]. Ґрунтовний аналіз різних видів та систем професійної підготовки вчителів у вищих навчальних закладах Західної Європи робить Шульга Н.В. [12]. Питанню професіоналізації

світової освіти присвячені роботи Корсак К.В., Ляшенко Л.М. [5; 6], у тому числі реформуванню професійної освіти у Фінляндії [4].

Доведені переваги законодавчо-демократичної моделі системи професійно-технічної підготовки фахівців, а також визначені причини перетворення їх у частину сектора вищої освіти. Внаслідок освітніх змін з використанням зарубіжного досвіду, експериментів по модернізації навчальних планів, нових методик стало можливим перетворення професійної базової освіти в систему якісної підготовки спеціалістів у новостворених політехнічних вузах.

Аналіз зарубіжного досвіду процесу професійної підготовки в країнах Німеччини, Великобританії робить у своєму дослідженні Гончар Л.К. [3]. Зарубіжний досвід управління сільськогосподарськими навчальними закладами висвітлював у своїй монографії В.В. Мельниченко [7]. Автор пропонує використовувати цінний досвід Франції в розробці теоретичних та практичних засад здійснення професійної орієнтації. В монографії приділено увагу також основній (дуальній) формі професійної підготовки в Німеччині, що включає виробниче навчання на підприємстві та відвідування державної професійної школи.

Н.В. Абашкіна встановила принципи і закономірності функціонування та розвитку професійної освіти у Німеччині. Ними є: принцип індивідуалізації практичної професійної підготовки; принцип дуальності місць навчання; принцип інтелектуалізації професійного навчання; принцип перспективності професійного навчання і принцип відкритості, діалогу культур [1].

Розглядаючи питання особливостей розвитку системи професійної підготовки фахівців аграрної галузі в країнах Західної Європи, зупинимося детальніше на системі професійної підготовки фахівців аграрної галузі в окремих країнах.

Досвід професійної підготовки фахівців у **Німеччині** детально викладено у роботі Павленко В. [10]. Автор розглядає модель взаємодії ринку праці та системи професійної підготовки, а також звертає увагу на особливість німецького ринку праці – високий рівень трудової міграції, яка породила хвилю безробіття, рівень якого, за офіційними даними, перевищує сьогодні 10%. У таких умовах, зазначає дослідник, проблема професійної підготовки носить соціальний характер. У країні існує кілька способів вирішення цієї проблеми. Перший – почати виробничу діяльність підмайстром на різних малих підприємствах. "Державі така схема вигідна, адже вона майже нічого не витрачає на виробниче навчання. Крім того, вона дозволяє відносно рівномірно розподілити робочу силу в країні, створює умови для розвитку невеликих населених пунктів і провінцій, зменшує міграцію працездатної

молоді в мегаполіси” [10]. Але разом з тим, як указує автор, така система має певні недоліки – вузька спеціалізація, що “створює перешкоди для професійної й територіальної мобільності робочої сили”. В умовах економічної кризи керівники малих підприємств уникають наймання некваліфікованої робочої сили. Другий спосіб первинної спеціалізації – модель “трудоного року”. Випускник середньої школи подає заявку в земельні органи соціального забезпечення або благодійні організації про бажання відпрацювати рік у рамках соціальних проектів. Передбачається, що в ході “трудоного року” людина визначиться з майбутньою спеціалізацією, одночасно здобувши навички трудової діяльності та загальні для будь-якої професії професійні компетенції.

У Німеччині існує досить цікава модель взаємодії ринку праці та системи освіти. Важливою особливістю німецького ринку праці є високий ринок трудової міграції – ще в часи “німецького економічного дива” найдешевшою робочою силою були італійці. Згодом до них приєдналися вихідці з Туреччини та колишньої Югославії. Саме у Німеччині виник термін “гастарбайтери” для позначення найбільш низькооплачуваних і малокваліфікованих робітників. Трудова міграція усіяко заохочувалася, таким чином держава вирішувала проблему повоєнного дефіциту кадрів.

Велика кількість іноземної робочої сили збільшує конкуренцію на ринку праці. Один з таких способів походить від історичної традиції опанування професійної майстерності через виконання функції помічника майстра. Таким чином, значна кількість молодих людей починають виробничу діяльність як підмайстри на різних малих підприємствах, проходячи курс практичного навчання. Державі така схема вигідна, адже вона майже нічого не витрачає на виробниче навчання. Крім того, вона дозволяє відносно рівномірно розподілити робочу силу в країні, створює умови для розвитку невеликих населених пунктів і провінцій, зменшує міграцію працездатної молоді.

Разом з тим система навчання підмайстрів має певні недоліки – вузька спеціалізація, що створює перешкоди для професійної і територіальної мобільності робочої сили. До того ж в умовах несприятливої економічної кон’юнктури керівники малих підприємств не бажать наймати некваліфіковану молодь.

Ще одним варіантом первинної професіоналізації молодих людей у ФРН є модель “трудоного року”. Після одержання загальної середньої освіти випускник може подати заявку в земельні органи соціального забезпечення або благодійні організації про своє бажання відпрацювати рік у рамках соціальних проектів. Як правило, це екологічні, освітні, культурні заходи. Пройшовши конкурсний

відбір, молоді люди протягом року виконують відповідну діяльність за символічну плату. Держава або церковні фонди оплачують наймання житла, харчування й надають незначну суму готівкою. Передбачається, що в ході «трудоного року» людина має визначитися з майбутньою спеціальністю, одночасно здобувши навички трудової діяльності й загальні для будь-якої професії професійні компетенції.

У ФРН існують центри професійної освіти, аналогічні нашим професійним училищам. Вони готують кваліфіковані кадри для підприємств індустрії, сервісу і аграрного сектора. Процес навчання займає три роки, при цьому протягом першого року учень знайомиться з усіма професіями, за якими здійснюється підготовка в даному центрі. Спеціалізоване навчання починається з другого року перебування в навчальному центрі. Таке “наближення” освіти до запитів ринку праці зменшує число помилок при виборі професії, коли люди приймають рішення на основі стереотипів або неповної інформації, а після більш близького знайомства з майбутньою спеціальністю розчаровуються у своєму виборі. Крім того, можливість познайомитися з азами професійної діяльності максимальної кількості професій і спеціальностей створює більш сприятливі можливості для наступного перенавчання.

Ще однією істотною відмінністю німецької системи професійного навчання є концентрація й інтеграція освітніх ресурсів. Замість того щоб створювати кілька десятків професійних училищ у різних місцях і розпоршувати кошти на забезпечення їхньої матеріально-технічної бази, у нових землях ФРН формуються окружні й земельні центри початкової та середньої професійної освіти, де ведеться навчання найрізноманітніших професій і спеціальностей. В результаті скорочуються витрати на адміністративний апарат, концентруються фінанси для оплати відповідних комунальних платежів, з’являються ресурси для підтримки матеріально-технічної частини в належному стані.

Досліджуючи питання професійної підготовки фахівців для аграрної галузі в країнах Західної Європи, особливу увагу ми приділили стану вирішення проблеми у **Франції**. Європа, а особливо Франція, поставили собі за мету створення спільного освітнього та наукового простору. Наведені загальні дані офіційного інформаційного сайту Республіки Франція [16] свідчать:

- кожний четвертий француз живе в сільській місцевості;
- сільськогосподарські землі займають 59% всієї території, лісові масиви – 28%;
- 893000 представників працездатного населення зайняті в сільському господ-

- дарстві, 430000 – у харчовій промисловості, 23500 – у морському рибальстві;
- сільськогосподарської продукції вироблено на 64 мільярди євро;
- 13200 агропродовольчих підприємств;
- 7,2 мільярда євро – позитивне сальдо агропромислового комплексу;
- 7880 рибальських судів, вилов – 631000 тонн, торговельний оборот в 1,1 мільярда євро;
- 188400 студентів навчаються по спеціальностях сільськогосподарського профілю;
- 905 мільйонів євро державного кредиту виділено на науково-дослідну роботу.

За рівнем сільськогосподарського виробництва Франція посідає перше місце серед країн Європейського Союзу, випереджаючи Італію й Німеччину, із загальним обсягом виробництва в 64 мільярда євро в 2004 р. Економічно активне населення, зайняте в сільському господарстві: 893600 чоловік, що становить 3,6% від усього

економічно активного населення. Торговельний оборот агро-продовольчого комплексу в 2004 році склав 125550 мільйонів євро. 430000 зайнятих в агро-продовольчій промисловості. На 3 агро-продовольчих підприємствах з 4 працюють менше 20 службовців. За таких умов цікавою є для нас професійна підготовка фахівців аграрної галузі в країні. За даними статистики, сільськогосподарська технічна освіта в 2005 році складає 174296 учнів, з них 28848848 – підмайстрів; 217 державних навчальних закладів, 631 приватний навчальний заклад.

Професійна орієнтація в сільськогосподарській технічній освіті:

- сільськогосподарське виробництво: 36,3%
- сфера послуг: 39,4%
- економіка і організація сільського господарства: 19,5%
- агро-продовольчий сектор: 4,8%

Як свідчать дані, підготовці фахівців для аграрної галузі в країні приділяється значна увага.

Таблиця 1

Працевлаштування за професією молодих дипломників через два роки після закінчення навчального закладу (у % від загального числа)

	Після шкільного навчання	Після спеціалізованого навчання
САРА, сертифікат професійної сільськогосподарської підготовки	65,5	86,1
ВЕРА, сертифікат загальної професійної	78,3	89
Сільськогосподарської освіти ВАС Про, ступінь бакалавра професійної освіти	93,3	94,4
BTSA, свідоцтво про вищу сільськогосподарську технічну освіту	91,7	94

У 2004 році 112000 дорослих стажистів одержали більше 17 мільйонів годин післядипломної освіти. 26 вищих шкіл, з них 7 приватних, 14111 студентів, 3415 дипломників. Міністерство сільського господарства визначає політику наукових досліджень в області розвитку сільського господарства і здійснює контроль і оцінку діяльності разом з Міністерством у справах науки. Цю політику впроваджують науково-дослідні центри (INRA: 8600 співробітників, SEMAGREF: 900 співробітників, IFREMER: 1400 співробітників, AFSSA: 1400 співробітників), а також вищі сільськогосподарські школи, технічні інститути й сільськогосподарські палати у сфері розвитку сільського господарства. 905 мільйонів євро

державних кредитів на наукові дослідження, передбачені в 2006 році, розподілялись між державними науково-дослідними установами (Afssa, Inra, Ifremer, Semagref).

Мережа державних освітніх навчальних закладів, що пропонують середню та вищу освіту в галузі сільського господарства.

Державна освіта в галузі сільського господарства поєднує середню технічну та вищу освіту.

Заклади середньої технічної освіти приймають 66500 студентів; навчання починається з 5 рівня (сертифікат про професійну придатність – Certificat d'aptitude Professionnelle, CAP, та диплом про професійну аграрну освіту – Brevet d'Etude Professionnelle Agricole, BERA),

продовжується на 4 рівні (бакалавр технолога та молодшого спеціаліста), і завершується на 3 рівні (диплом про вищу технічну освіту в галузі сільського господарства – Brevet de Technicien Supérieur Agricole, BTSA).

Окрім того, 22000 студентів та 75000 стажерів навчаються за програмами підвищення кваліфікації.

Освіта в галузі сільського господарства готує спеціалістів за фахом:

- Сільськогосподарське виробництво
- Природокористування
- Сфера послуг
- Харчові технології
- Торгівля

Вища агрономічна та ветеринарна освіта – це ще 13000 студентів. Навчання здійснюється в 19 вищих навчальних закладах державної форми власності. Серед них – інженерні та ветеринарні вищі школи: ландшафтного дизайну та педагогічна, – які готують керівні кадри в галузі сільського господарства, лісівництва, сільськогосподарської промисловості, ветеринарії, а також спеціалістів з охорони довкілля, землевпорядкування сільської місцевості та ландшафтного дизайну.

Як приклад розглянемо декілька навчальних закладів аграрної освіти із 18 французьких вищих державних аграрних шкіл.

Національна школа агрономічної освіти (ENFA) є однією з 18 французьких вищих державних аграрних шкіл. Сфери її діяльності наведено нижче.

1. Перша та друга освіта для майбутніх викладачів державних сільськогосподарських ВНЗ.

2. Наука. 5 акредитованих державою дослідницьких груп, що працюють за 4 напрямками:

- розвиток сільського господарства;
- освітні системи та інновації;
- дидактика професійних та наукових навичок і технологій;
- науки про матерію та про живе.

3. Освітні програми з отримання дипломів у галузі аграрних та біологічних наук.

Професійний диплом Лісанс:

- сільськогосподарські підприємства та територіальний розвиток;
- управління та організація гірських територій та пасовищ;
- управління та організація систем управління типу “Якість. Безпека. Довкілля”;
- генетична меліорація рослин;
- розробка проектів у галузі механізації сільського господарства.

3-й рік Лісанс: біологія та екологія агросистем.

2-й рік професійного майстра.

Соціальні прикладні науки в галузі харчових технологій.

Розробка освітніх програм та систем працевлаштування (можливість дистанційного та безвідривного навчання).

Організація та розвиток прикордонних гірських територій.

2-й рік майстра з досліджень: сільськогосподарські території та суспільства та економічна логіка їх розвитку.

Майстер з досліджень – (M1 et M2): мережа підприємств з виробництва та переробки продуктів сільського господарства – спеціалізація: інноваційні технології довгострокового розвитку сільського господарства та покращання якості продукції (англомовний курс).

4. Експертна діяльність

Вищий інститут сільського господарства м. Лілля (ISA Lille) є одним з приватних ВНЗ, підпорядкованих Міністерству сільського та рибного господарства Франції. З 1967 ISA надає диплом інженера з сільського господарства, визнаний державою та Атестаційною комісією інженерів (СТІ).

Паралельно з цим у 2001 році з метою виходу на міжнародний рівень ISA створила франко-румунський Вищий інститут харчових технологій та сільськогосподарського розвитку **ISFRADA** за підтримки свого румунського партнера USAMV (*Університет сільського господарства та ветеринарної медицини м. Іазі*).

За короткий час ISFRADA поширила свою діяльність на інші країни, а саме: Молдову, Болгарію, Сербію та Україну.

ISFRADA надає освіту за спеціальностями: агробізнес, розвиток сільського господарства та промислові харчові технології. Строк навчання – 1 рік, перші три місяці занять проходять в Університеті сільського господарства та ветеринарної медицини м. Іазі, наступні 3 місяці – у Вищому інституті сільського господарства м. Лілля, і останній семестр – стажування у Франції або в рідній країні.

По закінченні навчання студенти отримують диплом “Майстер Ради Вищих Шкіл” – CGE.

Основні спеціальності

ISA готує спеціалістів 4 напрямків:

- сільськогосподарські системи;
- харчовий менеджмент та біотехнології;
- довкілля та землевпорядкування;
- агробізнес (агрономія та управління).

Окрім того, орієнтуючись на вимоги підприємств, ISA приймає на навчання з другого та третього курсу з наданням дипломів Лісанс із сільського господарства, професійного диплому “Майстер з харчових технологій” та “Майстер з проблем навколишнього середовища”. Можливе навчання без відриву від виробництва.

Дослідницька діяльність

45 викладачів-науковців є співробітниками 6 лабораторій:

- група освіти та науки з питань сільського господарства та упорядкування територій (Groupe d'etudes et de recherches cocertees sur l'Agriculture et les Territoires (GRECAT));
- лабораторія біотехнологій та мікроорганізмів;
- лабораторія харчових технологій;
- лабораторія ґрунтознавства та навколишнього середовища;
- лабораторія інформатики, статистики та мультимедійних засобів;
- лабораторія стратиграфічної палеонтології.

ISA має власний технологічний цех та міні-пивоварню.

Результатом постійних контактів з підприємствами є довгострокове стажування студентів-технологів (сільськогосподарська практика на 1 курсі, тримісячне стажування на 3 та 4 курсах і дипломна робота на 5 курсі, що передбачає півроку попередніх практичних

занять на підприємстві). Цей аспект полегшує інтеграцію у професійне життя; результат: 70% випускників працюють на місцевих підприємствах.

Однією з особливостей розвитку системи професійної підготовки фахівців для аграрної галузі в західноєвропейських країнах є концентрація й інтеграція освітніх ресурсів.

Виходячи із аналізу подібності систем професійної підготовки фахівців для аграрної галузі в країнах Західної Європи, що входять до Європейського Союзу, можна зазначити, що вимоги до рівня підготовки фахівців значно підвищились. Навколишнє середовище зумовило нові, підвищені, рівні знань серед фахівців, які займаються сільськогосподарською та харчовою промисловістю. Зміни у частково зайнятому сільському господарстві та зміщення акценту на освіту впродовж життя призвели до вдосконалення програм навчання.

Література

1. Абашкіна Н.В. Принципи розвитку професійної освіти у Німеччині. – К.: Вища школа, 1998. – 207 с.).
2. Глузман А.В. Университетское педагогическое образование: опыт системного исследования: Монография. – К.: Видавничий центр “Просвіта”, 1996. – 312 с.
3. Гончар Л.К. Аналіз зарубіжного досвіду професійної підготовки майбутніх соціальних працівників // Педагогічний процес: теорія і практика: Збірник наукових праць. – Випуск 4. – К.: Видавництво “Міленіум”, 2006. – С. 68-74.
4. Ляшенко Л.М. Автореф. дис. ... канд. пед. наук / Інститут вищої освіти АПН України. – К., 2003. – 20 с.
5. Ляшенко Л.М., Корсак К.В. Причины і наслідки світової тенденції професіоналізації вищої освіти // Проблеми освіти: Наук-метод. зб. – Вип. 28 – 2002. – С. 211-219.
6. Ляшенко Л.М. Освіта XXI століття: тенденція професіоналізації // Вища школа України. – 2002. – № 1 (3) – С. 82-87.
7. Мельниченко В.В. Організаційно-педагогічні умови управління професійно-технічним навчальним закладом сільськогосподарського профілю: Монографія. – Миколаїв: Вид-во ПСІ КСУ; “ІЛПОН”, 2004. – 306 с.
8. Навроцький О.І. Вища школа України в умовах трансформації суспільства. – Х.: Основа, 2000. – С. 68.
9. Ничкало Н.Г. Проблема підготовки сучасного виробничого потенціалу: педагогічні аспекти // Педагогічний процес: теорія і практика: Збірник наукових праць. – Випуск 4. – К.: Видавництво “Міленіум”, 2006. – С. 15-32.
10. Павленко, Валентина. Обзор мировых практик организации взаимодействия рынка труда и системы профессионального образования. <http://www.profosvita.org/ua/uk/experience/germany.html>
11. Солдатенко М.М. Проблеми розвитку неперервної професійної освіти // Неперервна професійна освіта: проблеми, пошуки, перспективи / За ред. академіка АПН України І.А. Зязюна. – К., 2000. – С. 228-248.
12. Шульга Н.В. Розвиток професійної освіти в Західній Європі // Педагогічний процес: теорія і практика. Збірник наукових праць. – Випуск 4. – К.: Видавництво “Міленіум”, 2006. – С. 262-269.
13. Там само. – С. 25.
14. Автореф. дис. ... кандидата пед. наук / Інститут вищої освіти АПН України. – К., 2003. – 20 с.).
15. <http://conventions/coe/int>
16. <http://www.agriculture.gouv.fr>